

Лисиця (скорочено)

Остап Вишня

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Лисицю найвигідніше полювати взимку, тоді в неї шкурка густа, лискуча та пухната. Хутро лисиці називається горжетка.

Збираєтесь ви і кажете вдома: "На лисиць поїду! У Сріблянському ярку, казав Йосип Явдокимович, два виводки". Обіцяєте привезти горжетку.

На полювання треба одягатись дуже тепло, бо зима. А на гону треба стояти довгенько: лисиця йде великим колом, доки собаки її тим колом обженуть, замерзнути можна. Чекати іноді доводиться довгенько, поки собаки приженуть лисицю.

Вам удома кажуть: "Ти їздиш-їздиш, стріляєш-стріляєш, собак годуєш, а в Ганни Іванівни он яка чорнобурка! І рушничі нема, і собак нема". Ви кажете, що на Україні чорнобурка не трапляється. "Повні комісійні крамниці!" — "Та що ти, господь з тобою! Що ти хочеш, щоб я з гончаками у комісійній крамниці чорнобурку полював?!"

Взагалі збори для полювання на лисицю дуже й дуже, як бачите, складна справа...

В коротенькому козушку, в повстяниках і в капелюсі на лисичачім хутрі виходите ви з тепло-затишної хати Йосипа Явдокимовича й простуєте до Сріблянського ярка. Ранок. Морозець. Порипує сніжок. Визирнуло сонце. Застрибали на сліпучо-білій ковдрі мільярди діамантів... З вами йдуть собаки Докучай і Бандит. Докучай іде спокійно, він багато літ прожив уже, його вже нічим не здивуєш, а Бандит нервується, рветься і так жалібно скавучить. Йосип Явдокимович радить: "Пустимо з того боку, од груші, щоб проти вітру". Ви стаєте трохи далі груші в ліщині, а Йосип Явдокимович сідає за терном. Ви роздивляєтесь на сліди. Он далі трохи покотилися в ярк одна за одною кругленькі ямочки, і де-не-де між ямочками ніжнолегесенький по снігу "чирк". То лисичка з нічного полювання в ярк одпочивати пішла...

Легенький свист. То Йосип Явдокимович подає знак, що він уже на місці. Відпускаються з смика Докучай і Бандит. Через кілька хвилин собаки гавкають, когось женуть. Докучай подає перший "гав" значно нервовіше і йде за нею, гавкаючи трохи частіше і вищим тембром, ніж за зайцем. А Бандит і за зайцем, і за лисицею однаково істерично: "Ай-яй-яй! Ай-яй-яй!"

Погнали лисицю... Перша горжетка на вас іде! Ви стріляєте. Вискакує Докучай, за ним Бандит. Докучай зиркає у ваш бік, бачить, що нічого нема, рявкає суворим басом і мчить далі. За ним Бандит: "Ай-яй-яй! Ай-яй-яй!"

Покотила горжетка через яр. Докучай мало-мало не на хвості в неї сидить. На Йосипа Явдокимовича пішла. Аж ось чути постріл. Дим і снігова курява біля Йосипа Явдокимовича. Прибігаєте до Йосипа Явдокимовича. "Єсть?" Він дивиться кудись убік і

не каже, а стогне: "Єсть! Он! За терном!" Стрибаєте за терен, падаєте в сніг... А десь далеко, аж у другім кінці яру, Бандит аж плаче та заливається: "Ай-яй-яй! Ай-яй-яй!" Горжетку ганяє...

Приїздите ви додому в старому Йосипа Явдокимовича кашкеті, бо лисичачу капелюху ви загубили... Вам дома й кажуть: "Горжетка? Чорнобурка?! Одна була лисичача капелюха, та й ту прополював. І хто ті рушніці вигдав?!" Та нічого: одужає Докучай – знову за горжетками їздитимемо.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу